

NYIRÁN FERENC

Elhagyatva

Az udvar betonkockái között fű és gyom türemlik elő, mint öregember fülében-orrában az őszülő szőrcomók. A raktár is üresen kong, a valaha zajos forgácsoló műhelyben pedig árván ácsorog néhány maró- és esztergagép. A tetőn becsorgó esőtől már megindult a rozsdá rémuralma is. Csend honol az elhagyott üzem minden pontján, mint egy apokaliptikus háborút követő dermedt rémületben. Ilyen lettél te is, még létezel, vagy, de üzemszerű működésre már képtelen. Ennélfogva kifosztva és elhagyatva, végképp feleslegesen bitorolva a helyet a világ látható szegletén. Csak a semmi visszhangzik benned.

Noli me tangere

Rám rakódnak az évgyűrűk egy kizökent idejű kozmosz szegletén. A tér még csak meglenne valahogy, ott más a lépték. A meggörbült valóságban szeretném magam precízen elhelyezni. Rálátás híján nem egyszerű, ha nincs meg a távlat, ahonnan önmagamra fókuszálhatnék. Számban szavak

szaporodnak, de nem tudják megragadni a létezés elviselhetetlenségét. Próbállak beilleszteni a történetembe, ám mintha egy másik planétán esett volna meg minden. Sárga, savas, sivatagi eső hull rám, nyomában agyagos kérget növeszt a testem. Ha megérintesz, széttörök.

